

det utvivlsomt maa staa for dem som et Arbeide, der uden Hensyn til den praktiske Nytte, som det kan have for vort Mødermaal, vilde føre til et høist gavnligt Resultat. Den Bevilling, som vilde være nødvendig til at afholde de Udgifter, som et saadan Arbeide vilde medføre, vil det vistnok ikke være vanskeligt at opnaa. Der er imidlertid et andet Spørgsmaal af mig, med Hensyn til hvilket jeg ikke er ganske sikker paa den høitærede Ministers Svar. Det er nemlig det Spørgsmaal, om man ikke turde vente, at det fra Regjeringens Side kunde foranstaltes, at man uden at oppebie en saadan Veiledning kunde give Bemyndigelse til, at de yngre Slægter kunde antage andre Stamtavne for deres Førstefødt, for deres allerede fødte og døbte Børn — ialtsald indtil en vis Alder — uden at de behøvede at betale Noget derved. Muligen kunde man gjøre dette afhængigt af et Præstefjøn, saa at det ialtsald kunde ske uden Udgift til Bevilling. Skal Foranstaltningen med Hensyn til dens Nytte i det praktiske Liv udsættes, indtil en Ordbog kan blive udarbejdet og approberet, saa kan det jo være en længere Tid. Det er altsaa den sidste Del af min tidligere Fjorespørgsel, som jeg ikke er sikker paa at have faaet besvaret, og som jeg gjerne ønskede at faae et loyalt Svar paa fra den høitærede Minister. Jeg veed ikke, hvilken Minister dette henhører under, men jeg ønskede gjerne at faae at vide, om man kan vente en saadan Anordning i denne Retning. Hvad iøvrigt angaar Hovedspørgsmaalet, om en lettere Afgang til at kunne faae Navneforandring, da skal jeg som sagt ikke komme dybere ind derpaa. Det forekommer mig, at det ligger nærmest for de ærede Fjorespørgere, om de vilde have noget Mere ud af denne Sag idag, end de allerede have faaet ved deres alsidige Udtalelser om selve Spørgsmaalet. Det er mere af Hensyn til Fremtiden, og for virkelig at faae begyndt med Nytte, at jeg har tilladt mig at drage de to andre Sider af Sagen frem.

M. Larsen: Naar den høitærede Kultusminister vil stille sig velvillig overfor Børnene, er det jo altid Noget. Kunde vi faae en Kommission, som maaske kunde udarbejde en Ordbog, var det jo altid et Fremstridt. Men det synes mig rigtignok, at det Væsentligste var, at det blev gjort lettere for Børne at forandre Navn, thi det Andet skyder Sagen ud i en meget lang Fremtid, og — hvad der er det Væsentligste — det medfører Nødvendigheden af, at Fader og Søn skulle bære forskellige Navne. Jeg antager, at det, som har medført, at Forordningen af 1828 ikke har virket saa stærkt, som det kunde ventes, er denne Nødvendighed, at Fader og Søn skulde have forskellige Navne. Saa vidt jeg har forstaaet den høitærede Kultusminister, ligger den egentlige Hovedindvending deri, at man er bange for at

frænte de bestaaende Familiers Ret; Forvirringen i private og offentlige Forhold er kun det sekundære Argument. Jeg tror nu, at den høitærede Minister i høi Grad overvurderer den Garanti, som ligger i den nuværende Tilstand; thi der er ikke Noget som helst til Sindet for, at Enhver som helst faktisk forandrer Navn. Der er ingen Straf sat derved. Altsaa, have Folk lyst dertil, kunne de forandre Navn, komme herind i Nigsbagen og faae Lov til at bære deres antagne Navn. Jeg veed ikke, hvem der skulde forhindre det. Jeg vil gaa videre. Hele den giste kvindelige Del af det danske Samfund har forandret Navn trods Loven. Der er ikke Spor af Lovhjemmel for, at en Kvinde, der hedder det og det og saa gifter sig, skal tage Navn efter Manden. Det er en rent faktisk Tilstand, men vi have Alle efterhaanden vænnet os dertil, og Ingen finder længer noget Særligt deri. Altsaa, den Garanti, som den høitærede Minister vil søge i de bestaaende Navne, kan ikke findes, som Tilstanden nu er, retslig taget. Men ganske vist betyder det for mange Mennesker Meget, at de kunne faae den faktiske Forandring legaliseret af den offentlige Myndighed, og forsaavidt kunde den lettere Afgang til Navneforandring virke ansporende og fremmende paa at tilvejebringe en Tilstand, der mere fyldestgjorde det Maal, som blev sat i 1828. Jeg tror nu ikke, at der kommer Noget ud af denne Sag, naar den ikke kan føres videre end til en Kommissions Nedsættelse og en forventet Ordbog. Jeg tror det ikke, og jeg tror, at det eneste Resultat, vi egentlig faae ud af det, er dette, at selv et Spørgsmaal, der efter sin Natur er saa neutralt som det foreliggende, kan det nuværende Ministerium ikke behandle uden at faae det op i de konservative Partiinteressers Tjeneste.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet, og Fjorespørgselen var herved endt.

Anden Viceformand (Høgskbro): Dagsordenen er udtømt.

Ved Folkethingsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har jeg modtaget et Andragende fra forhenværende Kancellist Carl Klein om et ekstraordinært Tillæg til hans Pension eller en aarlig Understøttelse af Statskassen.

Ved Folkethingsmanden for Rjøbenhavns 3die Valgkreds (Lvermoes) har jeg modtaget et Andragende fra Kapitaen C. F. Wilhelms Enke om en ekstraordinær Understøttelse. Begge disse Andragender vilde blive henviste til Finantsudvalget.